

Abstrakt v českém jazyce

Tato rigorózní práce si klade za cíl na základě teoretického výkladu nabídnout praktickou právní příručku pro oblast divadla v České republice, která bude přehledná a srozumitelná, aby ji pochopil i právní či divadelní laik. První část poskytuje základní vymezení práva duševního vlastnictví, zejména autorského práva, neboť to je dominantní právní odvětví v divadelní praxi. Jsou zde zmíněny historické prameny autorského práva na území dnešní České republiky s přihlédnutím k již neplatným divadelním zákonům, jakož i mezinárodní a ústavní východiska aktuální autorskoprávní úpravy. Následně je představena aktuální právní úprava autorského práva, s důrazem na výklad některých klíčových ustanovení Autorského zákona. V druhé části jsou vysvětleny některé základní divadelní pojmy (například „Divadelní hra“, „Divadelní inscenace“, „Divadelní představení“, apod.), které jsou klíčové pro další výklad. Ve třetí části jsou rozebrány nejčastější smluvní typy, se kterými se lze v divadelní praxi setkat. Zejména se jedná o pracovní smlouvu, kdy je věnována zvláštní pozornost rozdílu mezi zaměstnancem a osobou samostatně výdělečně činnou, dále o licenční smlouvu a v neposlední řadě smlouvu o dílo. Ve čtvrté části jsou rozebírána nejčastěji se vyskytující autorská díla v divadelním prostředí, s důrazem na jejich specifika optikou autorského práva. Tato část se věnuje jmenovitě divadelní hře, režii (se zaměřením na spornou otázku, zda práce režiséra vůbec může být autorským dílem), dílům užívajícím pouze zvuk a dílům vycházejících ze scénografie. Zvláštní kapitola této části je pak věnována i zvukově obrazovým záznamům, které patří co do počtu potřebných licencí k jejich vytvoření mezi nejsložitější fenomény autorského práva. V páté části se rigorózní práce zaměřuje na některé nejčastější subjekty divadelního práva, přičemž tato část tak ve svém celku nabízí jistý celkový příběh vzniku divadelní inscenace a uvedení divadelního představení. Těmito popisovanými subjekty jsou autor divadelní hry, kolektivní správce, divadelní agentura, divadlo (ve smyslu „osoba uvádějící divadelní představení“), divadelní soubor a herec. V šesté části je pak ve stručnosti popsán fenomén amatérského divadla, které má v České republice dlouho a důležitou tradici a které má již ze své podstaty některá právní specifika. V poslední části je popsáno fungování tzv. „stagionových divadel“, která nezaměstnávají žádný stálý divadelní soubor. V závěru rigorózní práce je pak formulována úvaha, že aktuální úprava autorského práva je pro divadelní praxi příliš složitá a dochází tak mezi nimi k oddalování. Zároveň jsou zde nastíněny úvahy možných řešení této nežádoucí situace.